

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **A. B.**
státní příslušnost Tuniská republika
právně zastoupen Mgr. Farid Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. MV-71217-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Relevantní skutková zjištění z obsahu správních spisů a předchozí řízení

2. Žalobce podal dne 24. 4. 2025 další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany; o mezinárodní ochranu požádal potřetí.
3. **Poprvé** požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 5. 2024 a dne 10. 5. 2024 poskytl ke své žádosti údaje. Je Arab, vyznává islám, je zcela apolitický, svobodný. V České republice má partnerku, je bezdětný, ale partnerka je těhotná. Ve vlasti má matku a bratra. Z Tuniska vycestoval v létě 2023 nelegálně do Itálie, kde pracoval, pak odjel v říjnu 2023 do České republiky autobusem. Cestoval bez pasu, avšak ten mu poté přivezl do České republiky kamarád. Je zdravý. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu problémů se soukromou osobou v Tunisku, která po něm žádá peníze. Do České republiky přijel, protože zde má bratra. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 5. 2024 dodal, že bydlí s přítelkyní a bratrem. Ve vlasti pracoval v kavárně a jako kadeřník. Impulsem pro vycestování byly problémy kvůli společnému podnikání v kavárně. Otec jeho společníka je tuniský politik, má větší moc než žalobce. Cítil se ohrožen, bál se, proto odjel za bratrem. Jednou situace přerostla ve rvačku, nahlásil to policii, která nepřijela. Následně čelil výhrůžkám. Po návštěvě policie se nezajímal, zda policie učinila nějaká opatření. V České republice nepracuje, živí jej bratr.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2024 zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Konstatoval, že Tunisko je tzv. bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný na základě zajištěných informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Tuniské republice a na základě výpovědi žalobce shledal, že v případě žalobce lze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a procedurální směrnice. Dále konstatoval, že žalobcova tvrzení o jeho údajných potížích ve vlasti a tam mu hrozící nebezpečí jsou naprosto nevěrohodná, neboť se v nich objevují zcela zásadní rozpory, výpovědi jsou nekonzistentní a v podstatě každé z podstatných tvrzení žalobce buďto měnil (i opakovaně) nebo zcela popřel. Žalovaný připomněl i to, že žalobce pobýval pět měsíců v Itálii, aniž by žádost o mezinárodní ochranu podal, a poté následovalo sedmiměsíční prodlení již v České republice. Žalobcovo jednání nesvědčí o tom, že by se při návratu do země původu obával jakéhokoliv skutečně hrozícího nebezpečí. Žalovaný se také zabýval tím, zda žalobci hrozí pronásledování či vážná újma způsobená veřejnou mocí, avšak žalobce neprokázal, že by mu příslušné tuniské státní orgány odmítly ochranu poskytnout, či že by jí nebyly schopny. Ani rodinné vazby žalobce na území České republiky neshledal žalovaný relevantními pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024 žalobce napadl žalobou. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 6. 2025, č. j. 20 Az 41/2024-35, žalobu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Konstatoval, že v Tunisku existuje dostupná vnitřní ochrana práv žalobce. To žalobce důvodně nezpochybnil. Neuvedl věrohodný azylový příběh a konzistentní fakta, aby z nich bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu. Nevyrátil

domněnku, podle které je Tunisko bezpečnou zemí původu. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a žádost žalobce řádně posoudil.

6. **Druhou** žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 26. 11. 2024 ze stejných důvodů jako svou žádost první. Zopakoval již dříve uplatněné důvody a výslovně uvedl, že „nic nového k tomu nemá“. Tuto žádost žalovaný dne 22. 1. 2025 posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné důvody jako ve své předchozí žádosti, tj. že mu v Tunisku vyhrožují a je tam stále vystaven nebezpečí spojenému s jeho společníkem a jeho otcem. Žalobce již též uváděl, že má partnerku. Žalovaný konstatoval, že od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedošlo k žádné změně, jež by představovala novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu či by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či mu hrozila vážná újma z důvodu předpokládaných zákonem o azylu. Žalovaný neshledal žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žadatele z vlasti a obav z návratu do země původu. Žádost proto vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení zastavil. O žalobě proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě doposud nerozhodl (řízení vede pod sp. zn. 19 Az 5/2025).
7. **Třetí** žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 24. 4. 2025. Uvedl, že v Tunisku má problém. Vydírají jeho rodinu, pokud neřeknou, kde je, vyhrožují zabitím jeho bratra. Má obavy z návratu. V České republice má přítelkyni a chce být v bezpečí. S přítelkyní plánují svatbu a hraje zde fotbal.
8. Žalovaný do správního spisu založil předchozí rozhodnutí o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu, jakož i zprávu organizace Human Rights Watch z roku 2025 o situaci v Tunisku; ve spise dále figuruje Informace OAMP ze dne 2. 2. 2024 týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi, stav k únoru 2024.
9. Žalovaný posoudil další opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dne 29. 4. 2025 vydal napadené rozhodnutí. Žalovaný srovnal aktuální tvrzení žalobce s jeho tvrzeními v předchozích správních řízeních o mezinárodní ochranu a konstatoval, že neuvedl žádné nové skutečnosti a nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován či mu hrozila vážná újma. Žalovaný též neshledal podmínky přípustnosti žádosti o mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu; žalobce netvrdil žádné mimořádné okolnosti.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce napadl rozhodnutí včasnou žalobou.
11. Má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a při hodnocení podkladů nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Své rozhodnutí též žalovaný dostatečně neodůvodnil.

12. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Je přesvědčen, že uvedl nové skutečnosti: fakt, že jej v zemi původu u jeho tamějších rodinných příslušníků a známých hledají soukromé osoby. To v předchozích žádostech neuváděl. Tyto skutečnosti nevzal žalovaný v potaz. Žalobce uvádí, že až do předání napadeného rozhodnutí nebyl poučen o tom, jak probíhá řízení o opakované žádosti. Žalobce namítá, že uvedl důvody hodné zvláštního zřetele. Má v České republice partnerku a očekává narození dítěte. Též zde hraje fotbal, což je zcela jistě přínosem pro Českou republiku. Měl mu být přiznán humanitární azyl.
13. Žalobce nadále pocituje strach z pronásledování v zemi původu. Žalovaný tyto obavy dostatečně nevyhodnotil a bagatelizoval jeho osobní a rodinné poměry. Rozhodl mechanicky.
14. Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Navrhuje proto jeho zrušení a vrácení věci žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Vyjádřením ze dne 30. 5. 2025 žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
16. Je přesvědčen, že dostatečně zhodnotil všechny okolnosti žalobcova případu a dospěl k závěru, že mu v zemi původu nehrozí vážná újma. Nevystaly totiž nové okolnosti či zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany a v zemi původu dle zjištěných zpráv nedošlo k podstatným změnám.
17. Závěrem poukázal na mimořádnost institutu mezinárodní ochrany, který neslouží k legalizaci pobytu cizince na území České republiky.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Krajský soud předesílá, že v posuzovaném případě není pochyb o tom, že aktuálně projednávaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu je již třetí v pořadí, a jedná se tak o tzv. další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, jak předpokládá § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
20. V narativní pasáži toho rozsudku soud již shrnul, že:
 - žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 6. 5. 2024; žalovaný ji dne 2. 8. 2024 zamítl jako zjevně nedůvodnou. První rozhodnutí žalovaného podrobil přezkumu krajský soud a žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl dne 24. 6. 2025 (žalobce pochází z bezpečné země původu; nadto jsou jeho tvrzení nevěrohodná);

- řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 26. 11. 2024 žalovaný zastavil dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 22. 1. 2025. Žalobce neuvedl žádné nové okolnosti, což ostatně sám připustil.
- správní řízení, které žalovaný zastavil napadeným rozhodnutím dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, tak žalovaný vedl o již v pořadí třetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

21. Zásady přezkumu správního rozhodnutí o další opakované azylové žádosti lze nalézt mj. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38. Soud v řízení o správní žalobce proti rozhodnutí o další opakované žádosti přihlíží zejména k tomu, zda odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, obsahuje zdůvodněný závěr, že 1. cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2. nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.

V. 1. Uplatnění nových skutečností

22. S odkazem na zmiňovaný § 11a odst. 3 zákona o azylu, ale i čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikovanou pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva“) a čl. 40 a procedurální směrnice, krajský soud nejprve v řízení zohlednil jako klíčovou otázku, zda se v další opakované žádosti žalobce ze dne 24. 4. 2025 objevují nové skutečnosti či zjištění, které by odůvodnily meritorní projednání další opakované žádosti žalobce.

23. Krajský soud odkazem na správní spisy vedené ve věci žádostí žalobce o mezinárodní ochranu konstatuje, že důvody všech žádostí o mezinárodní ochranu, které žalobce podal, je identický: jedná se o obavy z fyzického napadení a vyhrožování ze strany soukromých osob v zemi původu a dále o existenci rodinných vazeb v České republice.

24. Žalovaný správně na druhé straně napadeného rozhodnutí podrobně komparoval tvrzené azylové důvody; ty jsou ostatně detailně shrnuty i v předchozích rozhodnutích o mezinárodní ochraně:

- první žádost o mezinárodní ochranu žalobce odůvodnil svou obavou z fyzického napadení a vyhrožování ze strany soukromých osob v souvislosti s podnikáním. Jako původce označil soukromé osoby – svého společníka a jeho otce. Dalším důvodem byly rodinné vazby v České republice, tj. přítomnost bratr a partnerky, s níž očekával narození dítěte;
- druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce odůvodnil totožně; to i sám připustil;
- ve třetí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že má *nadále* (zvýrazněno krajským soudem) v Tunisku problém a vydírají jeho rodinu, pokud neřeknou, kde se žalobce nachází. V České republice má přítelkyni, chtějí svatbu, a hraje zde fotbal.

25. I ve své třetí žádosti o mezinárodní ochranu tedy žalobce setrval na dosavadních tvrzeních. Nově zaznívá toliko zmínka o fotbalu. Ze správního spisu přitom vyplývá, že s žalobcem žalovaný vedl podrobný pohovor k jeho první žádosti o mezinárodní ochranu dne 10. 5. 2024, žalobce se se spisem seznámil, žádné doplnění nenavrhoval. Přislíbil doložit materiály

k údajně provozované kavárně. To k dnešnímu dni neučinil. Dne 29. 11. 2024 pak poskytl podrobné údaje ke druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Výslovně dodal, že nic nového ke své žádosti nemá a že shodné informace uváděl i ve své předchozí žádosti. Dne 13. 1. 2025 měl žalobce možnost se se spisem seznámit, nenavrl žádné doplnění, neuvedl nové informace. Sdělil že dne 25. 1. 2025 uzavře sňatek se svou partnerkou. Krajský soud na tomto místě také připomíná, že žalovaný v prvním rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024, jak je potvrdil krajský soud rozsudkem dne 25. 6. 2025, uzavřel o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce a své závěry velice podrobně odůvodnil.

26. Krajský soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že žalobce v nynější věci opravdu neuvedl žádné nové azylově relevantní okolnosti, které by mohly a měly vést žalovaného k závěru o meritorním přezkumu žádosti žalobce. Tím rozhodně nemůže být blíže nepodložené tvrzení žalobce o tom, že se v České republice věnuje fotbalu. Ani neurčité tvrzení o tom, že ty stejné osoby, s nimiž měl žalobce ve vlasti problémy, nyní vyhrožují jeho rodině, pokud neuvedou, kde se žalobce nachází, nelze považovat za nový a relevantní azylový důvod, a to i ve světle závěrů o nevěrohodnosti žalobce. Neobstojí ani tvrzení žalobce, že nebyl v řízení dostatečně poučen o charakteru řízení o mezinárodní ochranu. Žalobci se dostalo poučení v arabském jazyce, jak je žurnalizováno ve správním spise. Ve správním řízení byl od 29. 4. 2025 právně zastoupen.
27. K partnerskému vztahu žalobce s občankou České republiky či přítomnosti jeho bratra na území České republiky krajský soud připomíná, že tyto okolnosti nejsou bez dalšího relevantním důvodem pro udělení azylu. Tyto důvody ostatně trvaly již v průběhu předchozích správních řízení o žádostech o mezinárodní ochranu, které žalovaný již vypořádal. Nejedná se o nové skutečnosti.
28. Partnerské soužití žalobce navíc nelze považovat za natolik intenzivní, aby se mohlo stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy nemají bezpodmínečnou povinnost respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
29. Rodinný život, který žalobce údajně rozvíjí s občankou České republiky, s ohledem na výše uvedené krajský soud nepovažuje za skutečnost, která by odůvodňovala nové meritorní projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný okolnosti tvrzeného partnerského soužití v napadeném rozhodnutí vzal v potaz, přičemž tyto správně nevyhodnotil jako azylově relevantní.
30. Krajský soud pouze na okraj uvádí, že nepřehlédl, že tvrzení o tom, že partnerka žalobce očekává s žalobcem dítě (viz žaloba z května 2024) zaznělo poprvé již v květnu 2024; žalobce též v druhém správním řízení tvrdil, že již v lednu 2025 s partnerkou uzavřou sňatek, což se k dnešnímu dni nestalo.

31. K tomuto bodu tedy krajský soud uzavírá, že žalobce hodnověrně nedoložil ani správnímu orgánu, ani soudu, nové azylově relevantní skutečnosti či zjištění, které by nemohl uplatnit v předchozích řízeních, byť k tomu měl hojně příležitosti.
32. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. další opakované žádosti, neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (srovnej ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, za všechny například rozsudek ze dne z 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, z novějších například rozhodnutí ze dne 3. 6. 2021, č. j. 5 Azs 250/2020 – 36, týkající se opakovaných žádostí, která je plně aplikovatelná i ve vztahu k dalším opakovaným žádostem).

V. 2. Zásadní změna situace v zemi původu

33. Krajský soud shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu ve věci dalších opakovaných žádostí (srovnej například usnesení ze dne 26. 8. 2018, 9 Azs 116/2018–28) zdůrazňuje, že žalovaný jako správní orgán rozhodující na úseku mezinárodní ochrany v souladu se zásadou oficiality nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu v dané věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jinak tomu bylo i v případě žalobce. Žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele je v pořadí třetí, a proto nelze abstrahovat od předcházejících správních řízení v jeho věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu stěžovatele, což vyplývá z obsahu správního spisu.
34. Je jistojistě pravdou, že oproti takto vymezenému skutkovému stavu může dojít v průběhu času ke změnám. V případě žalobce by však muselo jít o změny, pro které by mohla být jeho nová žádost opodstatněná. Žalobce ovšem žádné takové změny ani netvrdil, ani správní orgán žádné takové změny neshledal. Mohl proto učinit shora uvedený závěr o situaci v zemi původu žalobce. Bylo na žalobci, aby případně závěr správního orgánu relevantním způsobem zpochybnil.
35. Žalovaný při přezkumu s ohledem na absenci jakýchkoli nových tvrzení ze strany žalobce rovněž vyšel ze zpráv o zemi původu žalobce, které lze hodnotit jako souladné s judikaturou správních soudů.
36. Žalovaný si i v tomto řízení o další opakované žádosti, na které přitom nejsou kladeny z hlediska zajišťování informací o zemi původu srovnatelné požadavky jako na první řízení o mezinárodní ochraně, zajistil dostačující právy o poměrech.
37. Správní orgán respektoval dosavadní judikaturu týkající se požadavků na zjišťování skutkového stavu v řízeních o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudky z 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, z 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, a z 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67). Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální, ověřené z různých zdrojů a transparentní a dohledatelné (viz rozsudek NSS ze 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zastaralá je „*taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace,*

může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let“ (viz rozsudek Krajského soudu v Praze z 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS).

38. Žalovaný své povinnosti odůvodnit závěr o tom, že k zásadní změně situace v zemi původu nedošlo, rozhodně dostál.

V. 3. Další žalobní námitky

39. Výčet údajně porušených ustanovení v bodě III. žaloby, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). S výjimkou případů, kdy žalobci na jiných místech žaloby spojili porušení některých z těchto ustanovení s individualizovanou žalobní argumentací, se tak soud tímto „*paragrafovým seznamem*“ blíže nezabýval.
40. Žalovaný též dostatečně odůvodnil a zohlednil individuální okolnosti případu žalobce. Jeho rozhodnutí není *nepřezkoumatelné*.
41. V souzené věci se žalovaný zabýval skutečnostmi, které žalobce uváděl ve své další opakované žádosti, přičemž správně seznal a přezkoumatelně odůvodnil závěr o tom, že tyto okolnosti nejsou novými skutečnostmi či zjištěními relevantními z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany a které nemohl žalobce uplatnit v předchozích žádostech. Též se se dodatečně zabýval tím, zda došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, přičemž seznal, že nikoliv. Žalobce netvrdil ani nedoložil žádné skutečnosti, jež by závěr žalovaného zpochybňovaly a jež nemohl uplatnit v předchozích správních řízeních.
42. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul průběh dosavadních řízení o žádostech o mezinárodní ochranu a provedl komparaci uplatněných azylových důvodů. Jeho posouzení není nikterak mechanické a zohledňuje individuální okolnosti posuzovaného případu. Pokud jde pro úplnost o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů, resp. správních orgánů, svá rozhodnutí řádně

odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s., ve správním řízení § 68 odst. 3 správního řádu).

43. Pokud pak žalobce namítá, že mu měla být udělena *doplňková ochrana* či *humanitární azyl*, krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný správně a ze shora popsaných důvodů neshledal v případě žalobce důvody k meritornímu posouzení jeho žádosti, a proto se zcela správně těmito možnými azylovými důvody nezabýval.
44. Žalobce opravdu neuvedl okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by měl vést k posouzení podané další opakované žádosti jako přípustné. Tím není ani opakované tvrzení o jeho partnerském soužití, které již dříve uplatňoval jako azylový důvod a které žalovaný azylově relevantními neshledal. Nutno opětovně poukázat i na jistou nekonzistentnost v těchto tvrzeních žalobce (viz bod 29 tohoto rozsudku). Žádné ze svých tvrzení ostatně žalobce ani nedoložil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správní uvážení o aplikaci tohoto institutu učinil. Jeho názor krajský soud sdílí.
45. Zde pro úplnost krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38, podle něhož *„rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti nebude zpravidla nutné odůvodňovat natolik důkladně jako v případě první opakované žádosti. Pokud by v obou těchto rozhodnutích byly řešeny stejné otázky, nic nebrání odkazu na relevantní části předchozího rozhodnutí. Účelem odůvodnění správního rozhodnutí není opakovat již jednou vyřčené a rozhodnutí o žádostech téhož cizince na sebe věcně navazují, byť jsou vydávána v různých řízeních“*.
46. Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65).
47. Závěrem soud citačně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46, v němž byla vyslovena zásadní teze, a to že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
48. Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Ve smyslu § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu je kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí nepřípustná.

Ostrava 28. července 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně